Волинська сміховинка

Іду я та йду, молоденький,
Аж стоїть коник рябенький
Я на нього хотів сісти,
А він мене хотів з'їсти;
Я на нього таки сів,
А він мене таки з'їв.
Кепська штука, пане-брате!
Треба думати-гадати,
Як з коника утікати!
Отже, в конику лежу,
Разом з коником біжу,—
Куди коник, туди я —
Така доленька моя!
Скаче коник зо всіх ніг
Та в зелений гай забіг.
В гаю ж дрова хтось рубав,
Сокирочку там поклав,
Устромив її в колоду —
Сам пішов, мабуть, по воду.
Взявши хутко ту сокирку,
В конику пробив я дірку.
Дірку в боку прорубав,
На світ божий виглядав;
Та як звідти вилізав,
З коника на землю впав!
Цілих три дні там лежав,
І ніхто того не знав —
Ані отець, ані мати
Про біду свого дитяти!
Та таки я щастя мав,—
Ось мене хто рятував:
Прилетіла муха,

Принесла хліба пів-окруха;
Прилетів жук,
Приніс меду горнук;
Як я того хліба покушав,
То трошечки одужав.
Як я того меду скуштував,
То й зовсім на ноги встав.
Отака була пригода,
Не забуду за три года!
Вас прошу про те мовчіте
Та нікому не кажіте!..